

LỜI KĨ NỮ

Khách ngồi lại cùng em trong chốc nữa;
Vội vàng chi, trăng lạnh quá, khách ơi!
Đêm nay rằm: yên tiệc sáng trên trời;
Khách không ở, lòng em cô độc quá
Khách ngồi lại cùng em! Đây gối lả,
Tay em đây mời khách ngả đầu say;
Dây rượu nồng. Và hồn của em đây,
Em cung kính đặt dưới chân hoàng tử.

Chớ đập hồn em!
Trăng về viễn xứ
Đi khoan thai trên ngự đỉnh trời tròn.
Gió theo trăng từ biển thổi qua non;
Buồn theo gió lang xa từng thoáng rợn.
Lòng kĩ nữ cũng sầu như biển lớn,
Chớ để riêng em phải gập lòng em;
Tay ái ân du khách hãy làm rèm,
Tóc xanh tốt em xin nguyện dệt võng.
Đẩy hộ hồn em triền miên trên sóng,

Trôi phiêu lưu không vọng bến hay ghành;
Vì mình em không được quán chân anh,
Tóc không phải những dây tình vương váu,
Em sợ lắm. Giá băng tràn mọi nẻo,
Trời đầy trăng, lạnh lẽo suốt xương da.
Người giai nhân: bến đợi dưới cây già;
Tình du khách: thuyền qua không buộc chặt.

Lời kĩ nữ đã vỡ vì nước mắt,
Cuộc yêu đương gay gắt vị làng chơi.
Người viễn du lòng bạn nhớ xa khơi
Gỡ tay vương để theo lời gió nước.
Xao xác tiếng gà. Trăng ngà lạnh buốt.
Mắt rung mờ, kĩ nữ thấy song trôi.
Du khách đi. Du khách đã đi rồi.

RẠO RỰC

Tơ liễu dòng gần tơ liễu êm;
Bướm bay lại sánh bướm bay kèm;
Ngàn đôi chim hót- Chàng trai ấy
Không có người yêu để gọi “em”.

Mặt trời vừa mới cười trời xanh.
Điên đẹp hôm nay sẽ tốt lành.
Son sè như trời mười sáu tuổi;
Má hồng phơn phớt, mắt long lanh.

Có lẽ chàng tơ đến tuổi rồi.
Ra đường, ngõ gặp dáng hoa khô.
Uông cho áo mới mừng Xuân rộn!
Ai đợi chàng đâu. Chỉ nắng cười.

Ghen tuông nhìn chạnh gió chen cây;
Chim lẻo không im; liễu cứ gầy
Và các môi hoa như sắp nói:
“Ái tình đẹp tợ chúng em đây”.

ĐA TÌNH

Nghìn buổi sáng, bình minh se chỉ thắm
Đem lòng tôi ràng rịt với xuân tươi
Thuở xưa kia là con của mặt trời
Tôi có lửa ở trong mình nằng đọng
Đời muốn chữa cho tôi lành bệnh sống
Đem tuyết sương lời lẽ buốt vào gan
Tuyết sương mòn, băng giá phải trôi tan
Tôi là lửa chẳng bao giờ biết nguội.

Tôi đã yêu từ khi chưa có tuổi
Lúc chưa sinh, vợ vẫn giữ vòng đời
Tôi đã yêu khi đã hết tuổi rồi
Không xương vóc, chỉ huyền hồ bóng dáng
Vào đêm tối, tôi sẽ làm đuốc sáng
Rọi u minh tỏ rạng ánh hồn sâu
Đến ru thơ bao kẻ hãy buồn đau
Tìm áp mộng những hồn sâu rã mục

Hồn đông thế, tôi sợ gì cô độc!
Ma với nhau thì ôm ấp cùng nhau
Chuyện yêu đương bấy giờ đã hết đâu
Niềm tâm sự vẫn còn như thuở sống
Trong cõi lạnh lan đi bao ấm nóng
Giữa hồn thường thắm thiết một ma thơ
Đem nhớ nhung an ủi dưới trăng mờ
Và trong gió phát phơ đi có bạn
Kẻ đa tình không cần đủ thịt da
Khi chết rồi, thì tôi sẽ yêu ma....

DÂNG

Đây chùm mong nhớ, khóm yêu đương,
Đây nụ mơ mộng đợi ánh sương,
Đây lá băng khuâng run trước gió;
Đây em, cảnh thẹn lẫn cảnh thương.

Tất cả vườn anh rất đợi chờ.
Bởi vì em có ngón tay thơ,
Đến đây em hái giùm đôi lộc,
Kẻo tội lòng anh tủ ước mơ

Bước đẹp em vừa ngượng tới đây,
Chim hòa ríu rít, liễu vui vầy.
Hãy làm dáng điệu xuân ôm ấp;
Ánh sáng ban từ một nét tay

HOA ĐÊM

Chen lá lục, những búp lài mở nửa
Hóp bóng trắng đầy miệng nhỏ xinh xinh
Vì gió im và đêm cứ làm thình
Đoàn giây phút cũng lẩn khân, nghi đã.
Trăng ở đó, đất vườn thêu bóng lá
Trời trên kia vàng mạ, sáng như băng
Lá lim dim trên mấy ngọn bằng bằng
Cánh lả lả chờ tay ai đón đầy

Ôi vắng lặng! - Trong giờ mơ ngủ ấy
Bông hoa lài thức dậy sáng từng đôi
Hoa lài xanh dưới ánh nguyệt tuôn trời;
Ánh nguyệt trắng trên hoa lài đúc sữa.
Sao họ khéo nỡ nà mà bỏ ngõ.
Những nàng hoa chờ đợi gió phong lưu!
Đáng yêu thay trong vẽ khẽ nghiêng đầu
Lá xanh đỡ yêu yêu thân tuyết bạch.
Nguyệt lác đác tiếng nữ giòn lách tách

Lòng phơi phơi chùng đợi cái ong châm....
Miệng thở ra hương, hương tỏa tình ngấm
Hoa kỳ nữ đã mở lời trêu ghẹo...

Chàng gió lạ đi khuya ngoài khuất nẻo
Nghe tiếng thom liều liệu đến tìm hương

Cánh du lang tha thướt phấn qua tường;
Áo công tử dải là vương nảo nuột.
Này hoa ngọc đã giật mình trắng muốt
Thoảng tay tình gió vượt - bỗng lao đao...
Hương hiu hiu bên gió cũng ngạt ngào
Hôn nho nhỏ mà đầu hoa nặng trĩu.
Là màu sắc hay chỉ là âm điệu?
Là hương say hay ấy chính rượu thom?
Gió canh khuya hay nghìn cánh tay ôm?
Trăng mỗi lá phủ màng tơ mơ mộng...
Gió chấp cánh cho hương càng tỏa rộng
Xốc nhau đi vào khắp cõi xa bày...
Và hương bay, thì hoa tưởng hoa bay...

GỬI HƯƠNG CHO GIÓ

Biết bao hoa đẹp trong rừng thẳm
Đem gửi hương cho gió phụng phàng!
Mất một đời thơm trong kẽ núi,
Không người du tử đến nhằm hang.

Hoa ngở đem hương gửi gió kiêu,
Là truyền tin thắm gọi tình yêu.
Songle hoa đợi càng thêm tủi,
Gió mặc hồn hương nhạt với chiều.

Tản mác phương ngàn lạc gió cầm
Dưới rừng hương đẹp chẳng tri âm,
Trên rừng hoa đẹp rơi trên đá,
Lặng lẽ hoàng hôn phủ bước thềm.

Tình yêu muôn thuở vẫn là hương;
Biết mấy lòng thơm mở giữa đường
Đã mất tình yêu trong gió rui,
Không người thấu rõ đến nguồn thương!

Thiên hạ vô tình nhận ước mơ
Nhận rồi không hiểu mộng và thơ...
Người si muôn kiếp là hoa núi
Uống nhụy lòng tươi tặng khách hờ

TÌNH MAI SAU

Ngày thuở ấy, lâu rồi tôi đã chết,
Tháng năm qua chôn lấp mộ hoang tàn,
Hòa với đất, mình tôi thôi đã hết.
- Nhưng hương hồn còn luyến ở không gian.

Đi sao được khi mặt trời vẫn nở
Bỏ sao đang mái ngói yên buồn;
Đường rất lạnh với hang cây hay nhớ,
Xa sao đành mắt đẹp của hoàng hôn!

Tay ân ái như những làn thân thể
Đã ôm đời vào ngực để mơn ru...
Thu biếc tỏ, hè nâu thơm vị quế,
Xuân như đàn, đông cũng quyến đường tơ.

Khi còn sống tôi vẫn hằng tan nát
Mỗi phen đau, lòng vỡ lại tràn rơi;
Tình rãi khắp. Huống là khi đã thác
Sao không tan lưu chuyển giữa vòng đời?

Tôi vẫn có hồn tôi trong gió ấy,
Vì xưa kia ngồi nghỉ dưới trăng sao
Từng mảnh biếc hồn tôi trăng đã lấy
Gió đem luôn theo tận tháng năm nào.

Lòng tôi đã thân thơ cùng bãi vắng
Thì muốn sau bãi vắng nhắc lòng tôi.
Từ thế kỉ mờ trăng lên cát trắng,
Như sóng lên còn gọi ngực bồi hồi.

Cổ tôi đó lúc chim ngàn vọng hát:
Mộng tôi còn khi trời biết lên sao
Suối thương nhớ thắm qua trong bóng mát
Trái tim chiều than thở giữa lau cao.

Người thi sĩ đã vào làng mây khói
Không ở đâu và ở khắp mọi nơi.
Như tiếng vọng trong sương xa vắng dỗi,
Máu vu vơ theo giữa trái tim đời.

...

Chiều mai mốt trong tương lai thân mến.
Một nàng tơ đạo bước dưới hang cây,
Hơi gió thơ như ngực người yêu đến,
Bướm đâu bay xinh cả buổi chiều này...

Gió rên rĩ như lời ai thở trước;
Trời nhung mơn như lòng ấy xưa yêu,
Không khí thì êm, đêm sương khẽ bước,
Xưa tìm ai mơn trớn cũng như chiều

Tình tự quá, thiêng liêng, êm ái quá...
Thơ ở đâu thông thả xuống đường mưa...
Những hoa quý tỏa hương vương giả...
Mây đa tình như thi sĩ đời xưa

Môi hé nở, nàng tơ tay vịn lá
Bước xinh xinh đứng lại, mắt dân đầy
Vòng sẽ khép, chiều ôm thân óng ả.
Gió qua người làm động má thơ ngây...
Rằng: “Tiếng ai? Người thơ ở đâu đây?”

HỎI

Một năm, thêm mấy tháng rồi
Thu đi, đông lại, bồi hồi sắp xuân
Gặp em, em gặp mấy lần
Tưởng quen mà lạ, tưởng gần mà xa

Ai làm cách trở đôi ta
Vì anh vụng ngược, hay là vì em?
Trăng còn đợi gió chưa lên,
Hay là trăng đã tròn trên mái rồi?

Hằng ngày em nói bao lời
Với cha, với mẹ, với người xung quanh
Với đường phố, với cây xanh,
Sao em chưa nói với anh một lời?

Tương tư ăn phải miếng mồi
Đứng đi trên lửa, nằm ngồi trong sương
Phải duyên, phải lứa thì thương,
Đẻ chi đêm thắm ngày trường em ơi!

TÌNH YÊU SAN SẺ

(VUI)

Là hoa, là nụ, hay là cành
Là cả mùa xuân em tặng anh.
Ôi những lá sương ôm lóng lánh
Tay em đưa đến với ngày xanh.

Phải chăng chim gió mới qua đèo,
Hay suối hay thông đang họa reo?
Nghe bước mầm đi như tiếng nhạc
Cũng vì muôn vạn hạt em gieo.

(MONG)

Em hẹn hai lần đặt bước xinh
Hai lần hoa đã đợi trong bình
Chiếu son anh trải bằng tâm tưởng
Đón tự nơi em sang chôn anh

Một ngày mong đợi ấy ba năm
Một khắc xa nhau là thế kỷ
Biết em công việc vẫn đang dồn
Anh cũng liên tay chưa lúc nghỉ

Trời lạnh, trời sương cũng chẳng sầu
Không gian, em ạ! Bỗng trong thâu
Như nghe suối được tình yêu mến:
Dẫu mong chờ anh không trách đâu....

(HIẾU)

Nét mặt hay là nét cảm thương,
Nhìn em anh tưởng tự soi gương,
Tay anh hay cũng tay em nhỉ.
Hương của tình hay hương của hương...

Chuyện trước ta chưa kể một lời
Mà anh đã hiểu tận sâu khơi;
Vai anh khi để đầu em tựa
Cân cả buồn, vui của một đời.

Cảm ơn tuổi trẻ bay về lại,
Hay cảm ơn em đẹp tuyệt trần;
Tôi cảm ơn đời thương mến lắm,
Cho tôi lại thấy mặt ngày xuân.